

PARACAS BAR

idziemy przez pokłady soli i ziemi w stronę urwiska
nad zimną wodą. tam wstęp mają tylko kormorany
i drobnopławy. woda dla ludzi jest gdzie indziej,
za linią styku, którą widać ze stacji zbierania guana.
pod stopami warstwy osadów masowo niesionych
przez nieznanne rzeki i martwe lodowce. wystarczy
kopnąć by wydobyć na światło prekiwizyty życia.
na przykład plastikowe widelce z baru paracas
na które nikt o nic nie walczy. między nami też
nie pójdzie na noże. wygrzebujesz ząb rekina.
sam w akcji był bez szans, mówią, miał próchnicę.
pod nami nadal poruszają się kontynenty. trwa spór,
po czyjej są stronie.

ZWROTNICA

„wydłubałbym ci z oczu
kawałkiem starej blachy
bielsze od hostii zboża
i rdzę kapiącą w piachy”
[Tadeusz Nowak, *Psalm Litościwy*]

wchodziliśmy do snu wąską kładką nad torami,
umundurowani urzędnicy państwa mówili
żeby starsi pomagali młodszym się przesiadać,
żeby brać tylko najpotrzebniejsze rzeczy, nie ma
sensu obciążać się tym co już było. za kładką
wyburzone dzielnice, port, mewa, ujście rzeki.
jakim cudem chciałem znaleźć podziemne
przejście na skraj znanego lądu? jesienią
znajdziemy zupełnie inne plany, innego miasta
na innej ziemi. tylko po to by oddać mu wszystko
co zostało w nas ludzkie i również je porzucić,
odleżeć rozstania w śniegu, który jest w drodze
do nas. on jest zdolny do wszystkiego. na stałe
zamieszkamy dopiero wiosną. tymczasem
ktoś żyje naszym życiem, złośliwie przebiera
snami. dla nas jest chrzest kruszywa pod kolanem,
rdzewiejący kawał blachy wbity w zwrotnicę,
przed nami.